

Τὸ ξυλένιο τὸ πλάσμα καὶ τοῦ Βίσμαρκ τοῦ φάσμα.

Κι' ἐγὼ μὲ τοὺς Μινότροις μὰς ἀπλόμοι μακάριοι,
κι' εἶδα μεγάλο φάντασμα μ'προστά μου νὰ σιμῶνῃ,
κι' ἦτον ὁ Βίσμαρκ ὁ φρικτός, ὁ μέγας Καγκελάριος,
κι' ἡ μούρη μου κ'ιτρίνισε κι' ἔγινε σάν λεμόνι.

Τί νὰ σὰς πῶ, μωρὲ παιδιὰ, μού' φάνηκε σάν δῆμιος
κι' ἐγθρός μὰς λυσσαλέος,
κι' εἶπε πῶς στὴ Ρωμαίτικο κανιὲ δὲν εἶναι τίμιος
ἐκτὸς τοῦ Βασιλέος.

Τότε μπουρίνισα, βρὲ παιδιὰ, μ' ἐπάσανε μεγάλη
καὶ τοῦπα βράζων ἐκ θυμοῦ,
χέρ' Ὄθων Βίσμαρκ, ἐνθόμου
πῶς εἶλεγε κι' ὁ γάιδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλι.

Ξέρω, χέρ' Ὄθωνα, πού λὲς
πῶς μὰς ἐπότιζες χολαίς,
Ξέρω πῶς σ' ἐδαιμόνισαν οἱ Μακαθωνομάχοι,
Ξέρω πῶς πάντα τοὺς φτωχοὺς τοὺς εἶλες στὸ στομάχι.

Ξέρω πῶς γιὰ τοὺς Ἕλληνας δὲν σ' ἔμελε κουκοῦτσι,
ἀλλὰ κι' αὐτοί, χέρ' Ὄθωνα, μὲ νερηλὲ μαρκουτσι
σ' ἐγράφανε νυχθημερὶν' στὸ κάθε των παπουτσι.

Ξέρω πῶς ἦσαν σιδηροὺς
στὸν μεγαλείων τοὺς καιροὺς,
κι' εἶλεγες κι' ἐδεδικώνες συχνὰ σαρκωκοῦμπτη,
πῶς μὲ γωνιὰ τοῦ κήπου σου δὲν δίνας γιὰ τὴν Κρήτη.

Ξέρω πῶς ἔλοι σ' ἔτρεμαν καὶ σοῦκκωναν μετόνοια,
Ξέρω πῶς εἶλες πάντοτε διαβολομένο νοῦ,
κι' εἶς ἔλοις δικηφροττες ἐπὶ γὰρ τὰ Βαλκάνια
δὲν θουσιάζεις κόκκαλα κι' ἐνὸς Πομερανου.

Γνωρίζω πῶς καὶ σώματος μεγάλην εἶλες ρώμη,
κι' ἂν τόσο σ' ἀπεθαμάζαν, ἐγὼ σ' ἀπεστρεφόμεν,
γιατ' ἦσαν λόγγαις πίσω σου, γιατ' ἦσαν Κρούπ κανόνια,
καὶ λόγγους εἶλεγες πικροὺς
κι' εἶδειγες πάντα σ' τοὺς μικροὺς
μεγάλῃ καταφρόνῃ.

Ἄν τόσαις λόγγαις Πρωσσιακὲς
δὲν ἀστραφταν σιμά σου,
θαρρῶ πῶς θάσου τενεκές,
χωρὶς τρομαρίσι' ἔαφηκαίς
νὰ φέρῃ τόνονά σου.

Ἐκείναις σοῦδδιναν μαζὰ καὶ δύναμι καὶ γλῶσσα
νὰ λὲς βρισίδια τόσα.
Γιὰ τούταις μόνο σ' ἔτρεμε τοῦ σὺμπαντος ἡ κτίσις
κι' ἐσγολιάζοντο παντοῦ κουβένταις σου χαίταις,
μὰ δῶστε λόγγαις καὶ σ' ἔμαζι, καὶ τότε νὰ μὲ φτύσις
ἂν Ὄθων Βίσμαρκ δὲν γενῆ κι' ὁ Κόντες κι' ὁ Σκουζές.

Μὲ τούταις εἰρηνεύετο τῶν ἀφκῶν τῆς τύχαις,
οὐ μὴν, μεγάλη κεφαλή,
Ξέρω πῶς ἔτρωγες πολὺ,
μὰ καὶ κρασοκατάνοξι συχνότατα πῶς εἶλες.

Τὸν μάγκανο τῆς τύχαις μὰς μηδαμινὸ γυρίζοιμα,
καὶ Ξέρω πῶς ἀκόμα
καὶ μὲ σ' τῆς γῆς τὸ γῶμα
θὰ σκυλοβρίζης τοὺς Ρωμοὺς, μὰ δὲν σὲ σνερίζοιμα.

Τώρα, χέρ' Ὄθων, κι' οἱ μικροὶ δὲν σκύβουν κι' οἱ μεγάλοι
 'μπρός' στὰ δικὰ σου νεύματα,
 κι' ὁ Χογενλὲ σ' ἔφερε' στὴν μνήμη μας καὶ πάλι
 μὲ τὰ πομπημονεύματα.

Ὁ τοῦ σου, Καγκελάριε, τί δὲν ἐβουσσοῦμαι,
 κι' ἂν μ' ἐδῶ ἀπεκαλύφθησαν ἔξοσες τῶρ' ἀκόμη
 θὰ σ' ἔκανα μὲ' στὸν Ρωμῆο τῶν σκουπιδιῶν σκουπίδι
 μὲ κλασικὸ βρισίδι.

Σὲν νὰ μὴ φθάνου' στοὺς Ρωμηοὺς τῶν ζώτων ἢ βρισιῶς
 κι' ἢ μούντζαις κι' ἢ φτυσιῶς,
 ἀκουσε τοὺτους τοὺς καιροὺς βουβοὶ καὶ ζαρωμένοι
 κι' ὅπως ζῶντες ἔλεγαν γι' αὐτοὺς οἱ πεθαμμένοι.

' Ἀλλ' ἂν ἤρθῃς' στοὺς Ρωμηοὺς τιμὴν ἀνεξαρτέτως,
 κι' ἂν εἶπες τότε τὸ καὶ τὸ
 πάθος γιὰ σένα δὲν κρατῶ,
 μήτε κι' ὁ Περικλέτος.

' Ἀδικησε, πολὺ σκληρὰ καὶ τὸ δικό μας γένος,
 ἀλλ' ὅμως τοῦτο δὲν ἔμοῦ
 φωνάζει: μάν' χέρ' κοίμοῦ
 'στὴ γῆ σωφωρεμένο.

Κι' ἂν ἐφορτώεσο καὶ σὺ
 'στὴ θάλα μ' ἀπὸ τὴν ῥάχη,
 μὰ πέρτουμε κι' οἱ κολλοσοὶ,
 γκρεμίζονται κι' οἱ βράχοι.

Κι' ἐγὼ μ' ἐκείνην τὴν γνωστὴν κινέθραν τοῦ Μενίππου
 νεκροὺς βριάμβους χαιρετῶ
 καὶ κινικὲς τσαλαπατῶ
 ῥόδα φυλλορροσιάντα τοῦ μαρκαμμένου κήπου.

Ὁ Ξύλινος Παρίας κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας.

Αὐτὰ' στὸν Βίσμαρχ ἔφαλα μ' ἀνωρθωμένη κόμη
 καὶ τοῦδ' ὡσα διὰ παντὸς ἀμαρτιῶν συγγνώμη,
 κι' αὐτὸς γελῶντας ἔβαλε μίαν πιθαμὴ' στὴ μύτη του
 κι' ἔγρισε' στὸν τάφο του, ποῦ λὲς πῶς ἦταν σπῆτι του.

Τὸν ἔβουσα πατόκορρα, κι' εἶδα μετ' ἀπορίας
 καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τὸν τῆς Καντερβουρίας,
 τὸν ἀληθῶς σεβάσιμον, τὸν ἀληθῶς αἰθέριον,
 ποῦ τὸν εἶδα παρήγγειλε τῶν Ἀγγλων ἐσημέριον
 εἰς τὸν Μητροπολίτη μας νὰ πῆ χωρὶς προσχήματα,
 ἐπιτυχούσης εὐκαιρίας,
 πῶς μέσα σὲ πολιτικά δὲν γωνάται ζητήματα
 κι' ὁ τῆς Καντερβουρίας.

Δὲν πρέπει κι' ὁ τῶν Ἀθηνῶν
 νὰ δυσαρεστηθῇ,
 γιὰτ' εἶναι λιαν πιθαμὴν
 νὰ παρεξηγηθῇ
 κι' ὁ Χριστιανικώτατος ὁ τῆς Καντερβουρίας
 ἂν κἀνὴ πῶς ἐργίζεται κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Κι' ἂν Ἐκκλησιασὶς ὁ Βούλγαρος ἀρπάξῃ καὶ Σχολειὰ
 κι' ἂν κατασιχῆν τὰ γὰρα
 κι' ἂν δὴνηθῶνται σφάγια
 μέσα σὲ μακελλειά.

Κι' αἰμογαρῆς ἂν μανίεται κι' ἀρρίχη παραφρόνας
 κατὰ Δραγοῦλεφ ἄγριος, μὲ γιὰ τὸ καὶ χαρὰ του...
 κανεὶς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Γραίας Ἀλβιόνος
 ποτὲ σὲ τέτοχα δὲν' ἔμπορε νὰ χῶνῃ τὴν οὐρά του.

Λαμπρὸς Ἀρχιεπίσκοπος, μεγάλ' ἢ καλοσύνη του,
 κι' ἐξέμνησα τὸν γέροντα,
 ποῦ κανονίζει μὲ χαρὰ τὴν Χριστιανωσύνη του
 μὲ τ' Ἀγγλικὰ συμφέροντα.

Κι' αὐτὰ δὲν θέλουν σήμερα φυλετικὸς ἀγῶνας
 καὶ σῶματ' ἀμυνόμενα μ' Ἐλληνομακεδόνας,
 κι' αὐτὰ φωνάζουν πρὸς αὐτοὺς: τοὺς πῶθος σας νὰ κρύβετε
 καὶ' στῶν Βουλγάρων τὰ σπαθὰ τὸν σβέρκο σας νὰ σκύβετε.

Κι' ἂν μ' αἶμα χέρσοι κι' ἄγονοι καταρθευθῶν ἀγροί
 σεῖς μόνο νὰ κυττάζετε καὶ νὰ μὴ λέτε γρῶ,
 γιὰτ' ἰστὴν Ἀλβιόνα σας καθέλου δὲν συμφέρει
 καθὼς οἱ Βούλγαροι θρασεῖς
 ν' ἀντιστηκῶντε καὶ σεῖς
 κατὰ Βουλγάρων χέρι.

Εἰς τὴν ὄρην σὺν φρονίμοι' ὄρατε φρονίμως τόπον
 καὶ μὴ Μακεδοσίας,
 γιὰ νὰ χεταί καὶ τὴν εὐχὴ τῶν Ἀρχιεπισκόπων
 ἑλῆς τῆς Βρετανίας.

Πρὸς ἔμυναν κι' ἐκδικίησιν μὴ δείχνετε προσπάθειαν,
 θεωρακισθῆτε σήμερα μὲ στολὴν ἀπάθειαν,
 ἂν τὴν ἀγάπῃ θέλετε τῆς γραίας Ἀλβιόνος,
 τῆς ἀληθῶς Χριστιανῆς
 καὶ τῶν Ρωμηῶν παντοτεινῆς
 καὶ μόνης κηδεμόνος.

Δὲν πρέπει βάρβαροι καὶ σεῖς νὰ φαίνεσθε σ' ἐκείνους,
 ὄβριζέτε τοὺς μοναχὰ καθάρματα, βαρβάρους...
 σεῖς ἔχετε καὶ Στάδια κι' Ἄγωνα καὶ κοτίνους
 καὶ θέλετε νὰ πᾶνεσθε μὲ τοὺς βρωμο-Βουλγάρους;
 Σεῖς μὲ τὸ φῶς φωτίσαθε μεγάλως ἱστορίας
 καὶ θέλετε τὴν συνδρομὴν τοῦ τῆς Καντερβουρίας;

Χαιρε, Πανερῶτατε, ποῦ στέκεισ' ἕψηλα...
 πῶς πάντε τὰ συμφέροντα; ... τὰ λὲς πολὺ καλά.
 Στῆς φρίκας τῆς αἰμακτρικῆς
 ἀπόους εὐωχίτου,
 κι' ἐλόγησε με τρεῖς φορὰς
 καὶ δὸς μου τὴν εὐχὴ σου.

Κι' ἐρίψακα τὸ χέρι τοῦ πρὸς ἐνδειξὴν τιμῆς
 κι' εἶπα σὲ Παῖδες μερικὰς καὶ σὲ καμπόσιος Μίς,
 ποχούον κι' ἐκείνους ῥάμματα γιὰ τῶν Ρωμηῶν τῆς γούνας;
 γιὰτ' οἶς ἔπιασαν καὶ οἶς μὲ τοὺς Βουλγάρους λύσασαι;
 κριμα τοῦ κοκκινίζετε καθὼς τῆς παπαρούνας
 ὅταν οἶς λὲν γι' ἀσπρόρροχα, βραχιὰ καὶ ποκαμίσιας.

Εἶπα, κι' αὐτὰς μὲ λύσιμα καὶ μὲ Σιλφίδος χέρι
 'στὸν Περικλέτο μ' ἔστειλαν καὶ μούδους στυλῆρι.